

En främling knackar på din dörr

HÅKAN NESSER

En främling
knackar på
din dörr

och två andra brottstycken
från Maardam med omnejd

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

Beundran 7

Botgöring 133

En främling knackar
på din dörr 231

Beundran

I.

Ett kuvert

Efteråt, under dagarna som följde, tänkte Anna Kowalski ofta tillbaka på det där ögonblicket då hon bestämde sig för att plocka upp kuvertet. Den korta sekunden då hon måste ha vägt för och emot och kommit fram till att det trots allt var meningen.

Fast om det inte var denna optimistiska tanke som kom att fälla avgörandet – hon trodde egentligen inte på vare sig mening eller öde – så kanske det bara handlade om Wilma Verhoven. Helt enkelt, och det förändrade på intet vis villkoren. För om Wilma Verhoven gick miste om ett eller annat var det inget att känna dåligt samvete för. Sannerligen inte.

Hur man än såg på saken: kuvertet hade legat precis mitt-emellan dörrarna. Eller stått försiktigt lutat mot väggen, snarare; det fanns inget namn på det, bara ett enkelt hjärta ritat uppe i vänstra hörnet. Det kunde lika gärna ha varit avsett för Anna som för grannen, åtminstone så länge man bara tog hänsyn till omständigheterna. Det vill säga husets inre omständigheter, dörrarnas placering och avståndet mellan dem.

Att Wilma var tio år yngre och omsvärmad av karlar var förstås en synpunkt, och i eftertankens kranka blekhet kunde Anna Kowalski inte låta bli att erkänna denna möjlighet. Att det var just detta sakernas sorgliga tillstånd som gjorde att hon norpade åt sig kuvertet. För egen del var hon inte ett

dugg omsvärmad, och att de unga spänstiga männen kom och gick hos fröken Verhoven kunde ibland kännas som ett utslag av en djup och osalomonisk orättvisa.

Avund med andra ord.

Den ende som kom och gick hos Anna Kowalski var Herbert Kowalski, halv ägare till det framgångsrika företaget Kowalskis Kartong EG och hennes make sedan tio år tillbaka – och skulle sanningen fram så hade hon alltmer, för varje år, månad och sömnig kväll framför tevenyheterna som gick, börjat uppskatta det senare. Att han gick.

Han var drygt sju år äldre än hon själv, med råge över fyrtio, men hade egentligen varit samma pålitlige men knaster-torre herre redan från början. Hon hade valt honom för tryggheten. Kampen om hennes hjärta, sköte, själ och vad det nu var, hade stått emellan Herbert och en ambulerande tangolärare från Argentina vid namn Alfonso; hon hade famlat i valet och kvalet mellan en enkelbiljett till Buenos Aires med en spännande men högst osäker framtid – och en fyrarumslägenhet i det vackra gamla stenhuset på Falckstraat och grundmurad ekonomi så långt ögat och tanken kunde sträcka sig. Hemmafru några år, två-tre barn, halvtidsarbete och ett angenämt liv i Deijkstraakvarteren i Maardam, den stad där hon växt upp och där de flesta av hennes vänner och bekanta fanns. Tryggheten, som sagt. På bekostnad av äventyret; ofta hade hon tänkt att om det varit fråga om en film istället för hennes liv, skulle hon ha slutat titta om hjäl-tinnan valt det trygga. Men film var film, liv var liv. Tyvärr.

Kanske var det också denna skillnad som fällde avgörandet – diskrepansen mellan tangon och kartongen så att säga. Som fick pendeln att svänga över. Det var visserligen bara fråga om ett litet vitt kuvert med ett hjärta på, men om man inte vågade

ta mod till sig i ett sådant läge, var hade man då hamnat i sitt liv? Hon var trettiofem år gammal, såg fortfarande bra ut, både klädd och naken, och den ende mannen i hennes liv var den allmänt respekterade fabrikören Herbert Kowalski.

Hon stannade upp i steget när hon fick syn på kuvertet. Hade gått uppför alla de fyra trapporna; ville man hålla sig i form skulle man ta tillvara vardagens små tillfällen till motion. Detta hade hon nyligen läst i ett månadsmagasin på skolan och tagit det till sig. Hon hade redan nyckeln i handen och såg fram emot en lugn timme i fåtöljen framför öppna spisen innan det var dags att sätta igång med middagen, oxjärpar med rotfruktsgratäng – men någonting måste ha ropat till inuti henne.

Hejda dig?

Ser du inte hjärtat?

Vet du inte vad det är för dag idag?

Den fjortonde februari. Valentindagen. Alla hjärtans dag. Klart hon visste, det hade kryllat av rosor på skolan och den förbannade Wilma Verhoven hade säkert redan lägenheten full.

Det hördes inga steg i trapphuset. Hissen rörde sig inte, vare sig upp eller ner. Hon tog två hastiga steg och snappade åt sig kuvertet. Stoppade ner det i sin axelväska, låste upp dörren till lägenheten och tog sitt hem i besittning. Det hem hon delade med sin make ända sedan giftermålet ett decennium tidigare. Hundrafyrtio kvadratmeter med utsikt över Keymerparken och floden. Det var faktiskt inte illa.

Hon hängde av sig ytterkläderna, gjorde i ordning en kopp te, tog med sig väskan och sjönk ner i den röda fåtöljen framför eldstaden. Herberts var blå. Drack två klunkar te, åt

ett chokladkex av märket Zigma, stack ner handen i väskan och fiskade upp kuvertet.

Sprättade försiktigt med hjälp av den tunna linjal hon alltid hade liggande i väskan.

Ett dubbelvikt papper med ännu ett enkelt hjärta. Och fyra handskrivna ord.

Från en hemlig beundrare.

Samt en nyckel.

Hon satt en god stund och vände och vred på den. Platt och inte mer än fem-sex centimeter lång. Blek metall, svagt gulfärgad, som ett hälsosamt urinprov ungefär, och på det kantiga huvudet stod ett nummer: 321.

Vilket betydde ... ja, vad då?

Förmodligen att nyckeln gick till ett lås som var ett i raden av många. Klädskåp i en simhall, förvaringsbox för värdesaker, något i den stilen.

Vad betydde det i sin tur? Betydde det möjligen att hon borde känna till var nyckeln passade? Att en hemlig beundrare förutsatte att hon gjorde det? Och att ... att kanske Wilma Verhoven omedelbart skulle ha förstått? Att det där kuvertet naturligtvis hade varit avsett för henne och inte för hennes tio år äldre granne som redan ingick i det äkten-skapliga ståndet?

Så fan heller, tänkte Anna Kowalski och förvånades över kraften i tanken. Vad var det som sa att varenda karl, varenda beundrare, hemlig eller ohemlig, skulle välja en läpp- och bröstförstorad blondfjolla framför en betydligt mer mogen, men fortfarande slank och vältrimmad kvinna, som dessutom var utrustad med både hjärta och hjärna? Om man nu verkligen beundrade Wilma Verhoven, så fanns det väl

heller ingen anledning att hålla saken hemlig. Det var bara att stövla in och ta för sig som alla andra gjorde. Eller hur?

Samtidigt som hon åstadkom denna analys i huvudet kände hon en viss skamsenhet över sina tankar. Det fanns verkligen inget avundsvärt i den unga grannkvinnans liv och hon hade aldrig varit otrevlig mot vare sig Anna eller Herbert. Inte det minsta, tvärtom, hon hälsade alltid vänligt och under de tre år hon bott i lägenheten hade hon inte någon enda gång varit störande. Trots alla olika älskare som kom och gick som kåta katter i mars.

Hon sköt undan funderingarna över sina fördomar, drack en klunk te och riktade fokus mot det egendomliga brevet och nyckeln istället. Bestämde sig för att det faktiskt var henne det gällde. Att föremålet för den hemlige beundrarens beundran var just Anna Kowalski och ingen annan. Att det verkligen var hon som var den åtråvärda – åtminstone tills motsatsen bevisats, som det hette.

Varför hade alltså någon ställt ett kuvert med en nyckel i utanför hennes dörr? Vad ville denne beundrande någon att hon skulle göra?

Svaret var lika självklart som amen i kyrkan och hororna på Zwille, som man brukade säga bland både bildat och obildat folk i stan. Hon skulle lista ut vart nyckeln gick och se till att få den i rätt lås. Denna enkla tanke fick hux flux en anstrykning av något erotiskt och kom henne att rodna och känna en lätt pirring. Jag är inte klok, tänkte hon, fnittrade till och i nästa ögonblick inträffade två saker i samma bråkdel av en sekund.

Hon förstod var nyckeln passade och Herbert kom hem.